

הלכות הדף היומי

מסכת ביצה

תוכן

- א. הכנים שבלין לעשות מהן עיסה אוכל מהן עראי ופטור למוללן במלילות ... מחייב 1
- ב. אבל בקטניות דברי הכל אסורייתא לא טבלא 3.....
- ג. מי שהיו לו חבילי תלתן של טבל הרי זה כותש ... ומפריש על הזרע ואינו מפריש על העץ ... טבל טבול של תרומת מעשר ... קנסא 3.....
- ד. שתרומה גדולה ניטלת באומד ובמחשבה 4.....
- ה. מעשר ראשון שהקדימו בשבלין שמו טבולו לתרומת מעשר 5.....
- ו. מעשר ראשון שהקדימו בשבלין פטור מתרומה גדולה ... לא אידגן 5.....
- ז. המקלף שעורין מקלף אחת ואוכל ואם קלף ונתן לתוך ידו חייב המולל מלילות של חטים מנפח על יד על יד ואוכל ואם נפח ונתן לתוך חיקו חייב 6.....
- ח. רב מקלפא ליה דביתהו כסי כסי ורבי חייא מקלפא ליה דביתהו כסי כסי 7.....

דף יג.

א. הכנים שבלין לעשות מהן עיסה אוכל מהן עראי ופטור למוללן במלילות ... מחייב

פירות שעדיין לא נגמרה מלאכתן¹ כגון תבואה שקצרה אך עדיין לא הפריד את הגרעינים מהפסולת שהם מעורבים בו וכדומה מותר לאכול מהן אכילת עראי עד שתגמר מלאכתן, ומשתגמר מלאכתן אסור לאכול מהן עראי, אם כוונתו למכרן.

אך אם כוונתו² להכניסן לביתו או חצרו הרי זה מותר לאכול מהן עראי אחר שנגמרה מלאכתן, עד שיקבעו למעשר מדאורייתא³ ע"י ראיית פני הבית כלומר הכנסתם לבית.

¹ רמב"ם הלכות מעשר פרק ג הלכה א

² ובהזו"א שביעית סי' א' סק"כ מצדד שבעה"ב שדרכו להוליכו לבית אף על גב דדעתו לאכלו עתה בשדה אין חייב עד שיראה פני הבית

³ או ע"י שאר ששה דברים מדרבנן ואלו הם החצר, והמקח, והאש, והמלח, והתרומה, והשבת, וכולן אין קובעין אלא בדבר שנגמרה מלאכתו. רמב"ם שם הלכה ג

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>

הלכות הדף היומי

מסכת ביצה

כיצד פירות שדעתו להוליכן לבית אעפ"י שנגמרה מלאכתן⁴ אוכל מהן אכילת עראי עד שנכנסו לבית או להצר משתמרת, נכנסו לבית נקבעו למעשרות ואסור לאכול מהן אפילו אכילת עראי עד שיעשר⁵.

הכניסן לבית⁶ קודם שתגמר מלאכתן הרי זה אוכל מהן עראי אחת אחת אבל שתיים שתיים אסור, התחיל לגמור מלאכתן מאחר שנכנסו לבית⁷ חייב לעשר הכל.

הכנים שבליים⁸ לתוך הבית לעשות מהן עיסה לא נקבעו, ומותר לאכל מהן עראי. ולכן יכול למלול קצת מלילות, להוריד הקליפות, ולנפח המוץ מעט מעט ולאכול, שכיון שעדיין עומדין לעיסה לא נגמרה מלאכתן ואין הבית קובע כנוזר, וגם אלו המיעוט שנוטל עתה לאכלן מלילות, בטל להרוב ומקרי עראי, אבל אם נפח ונתן לתוך חיקו הוי קבע ואסור לאכלן. הכניסן לבית לאכלן מלילות נקבעו למעשר⁹, וכן אם הכניסן לעיסה, ונמלך עליהן למלילות נקבעו מיד.

⁴ ומשמע אפילו לאחר מירוח כלומר שהועמד הכרי והוחלקו פניו ודעת הראב"ד כאן וברפ"ד וכן דעת הרבה בב"מ פ"ח: הר"ש בפ"ק דמעשרות מ"ה והרמב"ן וחי' הר"ן בב"מ פ"ח ב' [ועי' ריטב"א והדשות בב"מ שם ודף צ"ב ב' בשם התוס' ורבנו יונתן בברכות ל"א א' וחי' רשב"ץ שם וכ"נ דעת תוס' הרשב"א פסחים ט' א' ומהר"ם חלאוה וחי' רבנו דוד שם וכ"ד הרשב"א בתשו' ח"א ס' תצ"ב שפסקו בדגן תירוש ויצהר א"צ ראיית פה"ב אפי' דעתו להוליכן לבית, כיון דרחמנא תליא בגורן חייבין מיד במירוח, אבל זיתים וענבים העומדים לאכילה צריך ראיית פה"ב ודעת דעת הר"ש מבואר בחזו"א שביעית ס' א' סק"כ ומעשרות ס' ג' סק"ב ע"ש וכ"כ התוס' בב"מ פ"ח ב' וע"ש בחזו"א שכ"ד הרמב"ן ורש"י דלא דוקא דגן תירוש ויצהר אלא ה"ה כל דבר שיש לו גורן כגון קשואין ודלועין ואבטיחין דכל אלו יש להן גורן וא"צ ראיית פה"ב ורק זיתים וענבים העומדים לאכילה צריכין ראיית פה"ב וכל אלו שיש להן גורן אפי' דעתו להביא לבית חייב מיד בגורן ורק בירק הנאגד שזה נחשב אין לו גורן ודומה לזיתים וענבים דבדעתו להוליכו לשוק נטבלו מיד ובדעתו להביאו לבית לא נטבלו עד שיביאם לבית. ועי' במלא"ש בשם הר"ר יהוסף ובביאור הגר"א יו"ד ס' של"א ס"ק קל"ד ועי' חזו"א מעשרות ס' ג' סק"ב ושביעית ס' א' סק"כ ועי' רש"ם מעשרות דף נ"ה ב' שהסכים לדעת רבנו.

⁵ רמב"ם שם הלכה ד

⁶ שם

⁷ דאע"ג דכל גמ"מ לא מקרי נגמ"מ עד שיגמור כל צרכו אבל כאן שכבר נכנסו לבית סגי משיתחיל לגמור מלאכתו אבל דעת התוס' דבתבואה שאין דרך להכניסה בבית במוץ אם הכניסה במוץ פטורה לגמרי אף אם יגמור מלאכתו אח"כ, ורק בקשואין ודלועין שדרך להכניסן לבית לפני גמ"מ בזה מהני משיתחיל לשפשף בבית, ודעת הרמב"ן שרק בקשואין ודלועין שצריך ראיית פה"ב בזה אם הכניסן לבית קודם גמ"מ הבית קובע כשמתחיל לשפשף ולגמור, אבל בדגן תירוש ויצהר ס"ל דא"צ ראיית פה"ב בזה אף אם הכניסן בבית כאילו לא הכניסן, וצריך שיגמור כולן ואז מתחייבים. חזו"א שביעית ס' א' סק"ח ומעשרות ס' ג' סק"ג

⁸ רמב"ם שם הלכה ה

⁹ אף על גב שצריך השבליים שבתוך עומדים לעשות מהן גורן ולעולם המיעוט נגרר אחר הרוב ומקרי עראי כאן שנמל שבליים למלילות חשיב טפי וקובעין שם לעצמן [דקי"ל דמלילות הוא גמ"מ כנ"ל פ"ה מתרומות ה"ז] כיון שמפריש שבליים אלו מהשאר ומשמש בהן שימוש אחר [ואפשר דדוקא בהכניסן לבית אבל אם מללן בשדה לא נקבעו] דרך אמונה שם ס"ק נה. מחזו"א מעשרות ס' ד' סקט"ו וע"ש ס' ג' סק"ג

הלכות הדרף היומי

מסכת ביצה

ב. אבל בקטניות דברי הכל אסורייתא לא טבלא

האמור לעיל שהכניסן לאכלן מלילות קובע למעשר, אינו אלא בתבואה, אבל בקטניות¹⁰

שהכניסן לביתו על מנת לאכלן מלילות, לא נקבעו למעשר. אבל אם מללן או פרכן כולן הוקבעו שזחו גמר מלאכתן¹¹.

וי"א¹² דה"מ כשהכניסן סתמא ורוצה לאכלן מלילות, אבל אם פירש בהדיא שמכניסן למלילות הוקבעו למעשר, ואסור לאכל מהן עראי. ובשבלין אפי' סתמא הוקבעו דסתמא הוי כהכניסן למלילות.

ג. מי שהיו לו חבילי תלתן של טבל הרי זה כותש ... ומפריש על הזרע ואינו מפריש על העץ ... טבל טבול של תרומת מעשר ... קנסא

בן לוי¹³ שלקח מעשר שבליים, קטניות או כל דבר אחר שלא נגמרה מלאכתו, לפני שהפריש הישראל תרומה גדולה, שיתבאר להלן עמוד ב' שבכך נפטר מחיוב תרומה גדולה, אך לאחר שידושנו יתחייב מדאורייתא בתרומת מעשר, ואסור לו לאכול מדרבנן אפי' עראי עד שיפריש תרומת מעשר, כשמפריש לא יתן תרומתו תרומת המעשר לכהן שבליים ולא יאמר כמו שנתנו לי שבליים כן אתן לך, אלא קונסין אותו לדוש ולזרות ולגמור את המלאכה, וליתן לו מעשר מן המעשר מן הדגן, אולם אינו חייב ליתן לו מעשר מן התבן או העצה¹⁴, שאין חיוב תרומות ומעשרות על הקליפין ועל העלין, אלא על הזרעים.

¹⁰ שאין דרכן כ"כ לכוס קטניות הרבין כמו מלילות ולכן אף על גב שהוא חושב לכוס אותן חל עליהן שם גורן ולא הוקבעו עד שיעשה הגורן.

¹¹ דרך אמונה שם צה מהמאירי ושמ"ק בסוגיין

¹² תוס' ותוס' ר"פ ביצה י"ג א

¹³ רמב"ם הלכות תרומות פרק ג הלכה יד ומשמע דבעודו ביד ישראל אם רוצה להפריש ממנו תרומה אין קונסין אותו, כיון שהישראל אין מרויח כלום מזה לא חששו שיבא לעשות כן רק לטובת הלוי ולכן לא קנסו את הישראל, מיהו אפשר שאם קרא שם בשבליים צריך ליתן להכהן את העץ ואת הזרע שזה אינו משום קנס אלא משום שחל שם תרומה על הכל וזכה בו הכהן. דרך אמונה שם קטו

¹⁴ פסולת של הקטניות, ואפי' בתלתן שמעם עצו ופריו שזה מ"מ א"צ ליתן תרומה מן העץ שסתמו אינו עומד למאכל אדם

הלכות הדף היומי

מסכת ביצה

ואם הפריש תרומת מעשר שבליים כמו שנתנו לו¹⁵, הרי זה כותש, ונותן לכהן את הזרע ואת התבן שכבר נקרא עליו שם תרומה וזכה בו הכהן¹⁶, ומפני מה קנסוהו לכתוש, מפני שלקח המעשר שבליים והפקיע ממנו תרומה גדולה. וי"א¹⁷ דהקנס משום שהקדים לקבל המעשר ראשון, לפני התרומה גדולה וגרם לישראל לעבור על הלאו דמלאכתך ודמעך לא תאחר. (מספטים פכ"ג פס' כח) שבאה האזהרה מהקדים מה שראוי לאחר ומלאחר מה שראוי להקדים¹⁸.

ואם הבעה"ב הפריש תרומה גדולה, ואח"כ הפריש מעשר ראשון, לא קנסו להלוי לכתוש ויכול ליתן בשבליים¹⁹.

וכל זה בבן לוי אבל לישראל לא קנסוהו מכיון שאין לו ריוח בזה.

דף יג:

ד. שתרומה גדולה ניטלת באומד ובמחשבה

המפריש תרומה גדולה בזמן שהיא ניתנת לכהנים, אומד ומפריש בדעתו כמו אחד משישים ואינו מפריש לא על ידי מדידה ולא במשקל ולא במנין כלומר לפי ספירת הפירות, לפי שלא נאמר בה שיעור²⁰, אלא אבל תורם

¹⁵ וי"א דה"ה אם כתש ואח"כ קרא שם תרומה גם על העץ צריך ליתנו לכהן כ"כ בדרך אמונה שם קכב שכ"מ בשנו"א כמש"כ הרש"ש

¹⁶ ועיין משנה ראשונה תרומות פ"י מ"ו ורש"ש סוף מעשרות וכ"נ בשנו"א תרומות פ"י מ"ה שהעץ אסור באכילה לזרים, ומ"מ נראה דמותר לזר להסיקן תחת תבשילו וגם נראה פשוט דדוקא בתלתן וכה"ג שראוי לאוכל אדם קצת שהרי טעם עצו ופריו שוה ולא בדבר שאינו אוכל קצת שהרי כ' רבנו בפ"א ה"י דקליפי פולין ושומשמן של תרומה מותרין אף על גב שקרא שם תרומה על הכל וכן גרעיני אתרוג שם הי"א. ציון ההלכה שם רכא

¹⁷ רש"י בסוגיין ומאירי שם והרא"ש בפ"י דתרומות מ"ו ועי' ברא"ה וריטב"א שהביאו ב' הפירושים [והריטב"א נראה שדעתו יותר כדעת רבנו] אבל בשטמ"ק שם הסכים לפי רבנו ועי' בחי' הרא"ה שכ' שקנסוהו ללוי ליתן ג"כ תרו"ג אבל שאר הראשונים לא הזכירו זה.

¹⁸ אלה המצוות ל"ת קנר

¹⁹ אך אפשר לכא' דכ"ז אם כבר קרא שם בעודו בשבליים אבל לכתחלה מצות הלוי ג"כ לגמור מלאכתו ואח"כ להפריש תרומ"ע. ציון ההלכה שם ס"ק רכז

²⁰ וא"כ רצון התורה שיתנו באומד, ולכן אף על פי שחכמים נתנו בו שיעור אין לנו לשנות מרצון התורה רק יתרום מאומד וי"א שהטעם שאסרו חכמים לתרום במדה שלא יחשוב ששיעורו מה"ת ואם יוסיף או יפחות קלקל הפירות או המעשרות וי"א שהטעם כדי שיתרום בעין יפה עי"ז שיהא חושש שמא יפחות יוסיף ליתן בריוח וי"א שהטעם שאם יקפיד לתרום דוקא במדה אם יטעה יקלקל את הפירות או את המעשר כי לא לזה היתה כונתו ונמצא מעורב טבל עם המעשר או עם הפירות אבל עכשיו שתורם באומד יודע שא"א לצמצם ואדעתא דהכי תורם שגם אם יטעה ניחא לי' וי"א שהטעם כדי שיטול מן המוקף כי אם יוליכנו למנות ולמדוד

הלכות הדף היומי

מסכת ביצה

הוא את המדוד ואת השקול ואת המנוי, ולא יתרום בסל ובקופה שמדתן ידועה, אבל תורם הוא בהן חציין או שלישן. ובזמן הזה שאינה ניתנת לכהנים אינו מפריש אל משהו.

תרומת מעשר²¹ מעשר ראשוו ומעשר שני ועני, אין מפרישין אותה באומר, אלא מדקדק בשיעורה ומודד או שוקל או מפריש לפי מנין הפירות, ואפילו בזמן הזה, שהרי שיעורה מפורש בתורה.

ה. מעשר ראשוו שהקדימו בשבלין שמו טובלו לתרומת מעשר

מעשר ראשוו שהקדימו בשבלים²² לפני גמר מלאכה, אסור לאכול ממנו²³ עראי, קודם שיפריש תרומתו כלומר תרומת מעשר, דשמו טובלו מדרבנן. אבל מדאורייתא אין טובל, והסמיכוהו חכמים על הפסוק דרחמנא אמר והרימותם ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר משנקרא מעשר הזקיקם לתרומתו.

ואם אכל מכין אותו מכת מרדות, וי"א²⁴ שמדאורייתא טובל וחייבין עליו מיתה בידי שמים כמו על טבל גמור

ו. מעשר ראשוו שהקדימו בשבלין פטור מתרומה גדולה ... לא אידגן

ישראל²⁵ שהפריש מעשר ראשוו כשהוא שבלים קודם שידוש ויפריש תרומה גדולה וכן בכל מין קודם גמר מלאכתו ולא הפריש תרומה, ונתנו ללוי, אין

ולשקול חיישי' שלא יחזירנו סמוך לכרי ולא יתרום מן המוקף ומ"מ לכל הטעמים אינו אלא לכתחלה אבל אם תרם תרומתו תרומה. דרך אמונה שם לג

²¹ רמב"ם שם הלכה י

²² רמב"ם הלכות מעשר פרק ג הלכה יט

²³ מהמעשר ראשוו אבל החולין אין נטבלין לתרומות ומעשרות. ריטב"א כאן

²⁴ רש"י בסוגיין

²⁵ רמב"ם ודרך אמונה הלכות תרומות פרק ג הלכה יג וה"ה בהן ולוי שהקדימו מעשר' בשבלים פטורין מתרו"ג.

הלכות הדף היומי

מסכת ביצה

הבעלים או הלוי חייב להפריש מהמעשר²⁶ תרומה גדולה אחר שידושנו אלא תרומת מעשר בלבד, ו"א²⁷ שעובר באופן זה על לאו של מלאכתך וכו' שאסור להקדים את המאוחר ומעשר אחרי תרומה. וי"א²⁸ שכן שהקדים סדר ההפרשה קודם שנקבע למעשרות, שהיר הוא בשבליים ולא ראה פני הבית ולא נתמרח וכדומה, כיון שלא חל עליו שם טבל ומותר מן התורה לאוכלו בלא הפרשת תרומות ומעשרות, אינו עובר משום לאו זה. ואפשר שאיסור דרבנן יש בזה לכו"ע ואסור לעשות כן שגורם להפסיד לכהן.

אבל אם דש ישראל ומירח או עשה גמר מלאכה, והפריש המעשר מן הדגן קודם שיפריש תרומה גדולה ונתנו ללוי, חייב הלוי להפריש ממנו תרומה גדולה ותרומת מעשר מאחר שנעשה דגן נתחייב בתרומה, שנאמר ראשית דגן, וכיון שכבר חל החיוב שוב אינו פוקע.

ז. המקלף שעורין מקלף אחת ואוכל ואם קלף ונתן לתוך ידו חייב המולל מלילות של חטים מנפח על יד על יד ואוכל ואם נפח ונתן לתוך חיקו חייב

²⁶ פשוט שרק המעשר אינו חייב אך שאר הכרי שנשאר ביד הישראל חייב בתרומה מיד כשיעשה בו נמר מלאכה.

²⁷ רש"י ביצה יג ע"א ד"ה קנסא וכן במאירי שם וכן מבואר בר"ש פאה פ"ז מ"ב וברא"ש תרומות פ"י מ"ו ועיין ציון ההלכה שם אות קצב ובחזו"א שביעית שם ולכאורה הוא סתירה ברש"י בין מה שכתב בביצה למש"כ בשבת ועיין בשו"ת שבט הלוי ח"ב סימן קצא כתב "והיה נראה לענ"ד עפ"י דברי הירושלמי בסוגין דאם נימא דהקדימו בשבליים עובר מכ"מ זה ודאי רק להסובר (לעיל הערה י מהירושלמי תרומות פ"ג ה"ג) דהלאו על ההקדמה אף שאינו באה אח"כ לידי הפרשת בכורים כלל, וא"כ ה"נ בהקדימו בשבליים דעובר אמעשר אף שאינו בר תרומה אח"כ כלל אבל להסובר דהעבירה רק עם האיחור ובשעתו א"כ לא שייך זה בהקדימו בשבליים כיון דאינו מפריש תרומה אח"כ כלל כמוכח, ובוה"ל סתירת רש"י הנ"ל דרש"י סובר קנסא בביצה שם מכח הקדימו ועבר אמימרא דרחמנא דלא לאחר וסובר דהלאו אף בהקדמה לחוד כנ"ל, וזה מדויק היטב בלשון רש"י שכתב דהכי קאמר לא תאחר תרומה להקדים לה מעשר לומר שאין העבירה על איחור התרומה אלא על קדימת המעשר, ובשבת י"ל דרש"י מפ' לאידך מ"ד, מיהו פשטות לשון רש"י בכל המקומות נראה דהעבירה חל מיד בשעת ההקדמה דו"ק ותשכח ועדיין צריך עיון.

²⁸ בירושלמי תרומות פ"ג ה"ג "רבי שמואל בר אבא בעי מעשר ראשון שהקדימו שיבלין עובר או אינו עובר אלא על סדר תניין קומי דרבי אבהו תרומה אינה מעכבת את הביכורין אמר לון דאבא פנימון היא רבי יוסי בעי היידא דאבא פנימון אמר ליה רבי מנא שמעית אבא תני ביכורים בימינו ותרומה בשמאלו אית תניי תני עובר אית תניי תני אינו עובר מאן דמר עובר רבנין מאן דמר אינו עובר אבא פנימו" וברש"י שבת קכ"ז ע"ב ד"ה שהקדימו בשבליים, כתב, מכאן שהמקדים וכו' מעשר לתרומה לוקה, והני מילי משנתמרח בכרי לוקה אם הקדים, אבל אם הקדים בשבליים אינו לוקה, עכ"ל. מבואר דרש"י נקט כמאן דאמר דלוקין בהקדים, וכתב דבשבליים אין לוקין וען כתב במנחת חינוך מצוה עב אות ב ועיין חזו"א שביעית סי' א סק"ל

הלכות הדף היומי

מסכת ביצה

כבר נתבאר לעיל שקודם גמר מלאכה, ראיית פני הבית או כל אחד משישה דברים הקובעים, מותר לאכול מהפירות עראי, כיצד היא אכילת עראי²⁹ כגון מי שהיה מקלף שעורים³⁰ ואוכלן כך חיים, מקלף אחת ואוכלה ומקלף אחת ואוכלה, אך אם קלף שתיים³¹ וכנס לתוך ידו חייב לעשר, כיון שנחשב הדבר לאכילת קבע. וי"א³² שאין זה אכילת קבע אלא נחשב בזה גמר מלאכה, ומשום כך אם לא ליקטו למכרו אלא להכניסו לביתו, מותר גם לקלף לתוך ידו.

וכן המולל מלילות של חיטים, כלומר שבא לאכול הזרע שבתוך השבולת וממעך בידו כדי שיפול המוץ מנפה – מנער ומחליף מיד ליד וחוזר ומחליף מיד ליד כדי שיסיר מהם הפסולת, וכן מנפח מיד ליד שנותן השבולת על ידיו ומנפח בפיו להפריח המוץ ואוכל³³, אך אם נפה לתוך חיקו חייב לעשר, ואין צ"ל אם נפה בכלי שאין זה עראי,

ח. רב מקלפא ליה דביתהו כסי כסי ורבי חייא מקלפא ליה דביתהו כסי כסי

מותר³⁴ לקלף את הקליפה של פירות, ירקות, ביצים וכדו' באופן המבואר להלן, וזאת משום שאי אפשר להגיע לאוכל זה באופן אחר, ודרך אכילתם בכך.

קליפה הראויה לאכילה, ורוב בני אדם אוכלים אותה, כגון הקליפה של עגבניה או של תפוח עץ (במקום שרוב בני אדם אוכלים אותה), אפרסק ואגס, ממיני הפירות שרוב בני אדם אוכלים עם קליפתם, העור של דג, וכן העור של עוף, כל אלה מותר להסירם בשבת. ומותר להסיר את הקליפה אפילו בכלי המיוחד לכך (מקלף), ואפילו לקלף ולהניח את המקולף עד לאחר זמן, כלומר לסעודה אחרת באותו היום, מותר.

²⁹ רמב"ם הלכות מעשר פרק ג הלכה יט

³⁰ וי"א שכן הדין גם בחטים. דרך אמונה שם קעב

³¹ ובירו' העתיקוהו בשנו"א ובתפא"י י"א דדוקא שלשה אסור אבל שנים מותר, וכ"ז בשאינו סמוך לגורן אבל אם הוא סמוך לגורן מותר אפי' מלא היד מפני שמחזיר את המותר והוי עראי.

³² תוס' ורשב"א וריטב"א שם וכ"נ דעת הר"י בן מ"צ שהביא ברפ"ד דמעשרות

³³ משמע אפי' הרבה והא דגבי קולף שעורים לא הותר אלא אחת אחת ובמולל חטים מותר בידו אפי' רבים משום דקילוף מלאכתו בכל א' לבדה וכשמצרפן לא הוי דרך אכילת עראי אלא דרך קבע אבל מנפח לזרות המוץ מלאכתו בכל מה שבידו בב"א והוי דרך אכילה בכך ולא הוי קבע אלא במניח בחיקו אבל בידו מותר אפי' מולל הרבה בב"א משום שמותרו חוזר אבל שעורים קלופים אין מחזירין לגורן. דרך אמונה שם קעב

³⁴ שמירת שבת כהלכתה פרק ג אות לג – לה

הלכות הדף היומי

מסכת ביצה

יש שמחמירים, ואומרים שגם אם הקליפה ראויה לאכילה ורוב בני אדם אוכלים אותה, גם אז יש להסירה רק סמוך לסעודה, ולא ישתמש לצורך הקילוף בכלי המיוחד לכך,

קליפה שאינה נאכלת לרוב בני אדם, מותר להסירה רק ביד או בכלי שאינו מיוחד לכך, ובתנאי שיעשה זאת רק סמוך לסעודתו.

לפיכך מותר לקלוף סמוך לסעודתו ביצים, בעלים, תפוחי אדמה מבושלים, בננות וכן נקניק, אפילו בסכין, אך לא בכלי המיוחד לכך, כגון מקלף, ומותר להסיר הקליפה שבאגוזי אדמה (בטנים),

ומותר להסיר (בסמוך לאכילה) את תוית המאפיה המודבקת על ככר הלחם או על החלה, ויזהר להסיר עמה מעט מן המאפה, כדי שלא לפגוע באותיות המודפסות שבה, וטוב לעשות כן אחרי בציעת הפת, כדי לשמור על שלימות הפת.

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/GBwUrGXgJmSBYBitDGM0T3>